

Ante Simonić

Veslačka avantura koju nije nitko ponovio

Po završetku državnog veslačkog prvenstva u Zatonu kod Šibenika 1973., koje mi je bilo oproštajno nastupanje na državnim seniorskim natjecanjima (osvojili smo srebro u sastavu S.Miloš, D.Cvjetković, M.Kostić i A.Simonić s kormilarom S.Rutešićem) odlučio sam organizirati višetjedni izlet veslačkim čamcem s nekoliko prijatelja iz VK Jadrana. Poticaj su mi bila sjećanja na uspješne 1-2 dnevne izlete koje je sredinom 1960-tih organizirao fantastični entuzijast Željko Frelić. Yolom četvorkom se išlo do puste plaže južno od Njivica na koju smo izvlačili čamac, pa logorovalo u obližnjem šumarku.

Također je koncem 1960-ih skupina veslača (doplovila yolom osmerkom) bez gospodina Frelića i logorovala na istom mjestu, a ja sam želio veću avanturu. Veslati do udaljenijih mjesta na Krku, Cresu, Lošinj... Za to je trebalo osloboditi nekoliko tjedana, što si nisu mogli priuštiti svi zainteresirani, pa su konačnu posadu sačinjavali Milan Rakić, Dragan Cvjetković, Željko Perožić, Tihomir Križanović i Ante Simonić. Odlučili smo ići bez kormilara, jer nam se time omogućava naizmjenični odmor od dugotrajnog veslanja.

Kada sam upravi Kluba iznio ideju, nisu baš bili sretni jer su se bojali mogućih nesreća ili barem komplikacija. Nakon višednevnog nagovaranja, na koncu – zbog pridobivanja poduzetnog člana Upravnog odbora S.Živadinova – uprava Kluba je ipak preuzela rizik. Dodijelili su nam yolu četvorku „Istra“, te je osigurali kod Croatije. Otvorene prostore čamca na pramcu i krmi smo prekrili najlonom učvršćenim za razmu. Time smo se barem malo osigurali od prelijevanja mora i nakupljanja kišnice, a dobili smo i važan prostor za smještaj šatora, popone, gradela, hrane, odjeće, peraja, maski ...

Planirani početak plovidbe je bio 1. kolovoza (kako bi uhvatili razdoblje sigurne plovidbe morem), ali diglo se snažno jugo koje nas je dva dana sprječavalo otisnuti se na pučinu Kvarnera. Zbog obveza koje smo svi imali, odlaganje putovanja se nije moglo odužiti pa smo treći dan odnijeli čamac, vesla i ostalu opremu na šljunčanu plažu (nastalu nasipavanjem materijala, cca 700 metara od Kluba) neposredno prije „grota“ kod ulaska u željeznički tunel na Delti, koji se pruža ispod Sušaka. Ispratilo nas je nekoliko veslača i drugih prijatelja, a mi utovarismo sve što smo pripremili i uskočismo u čamac.

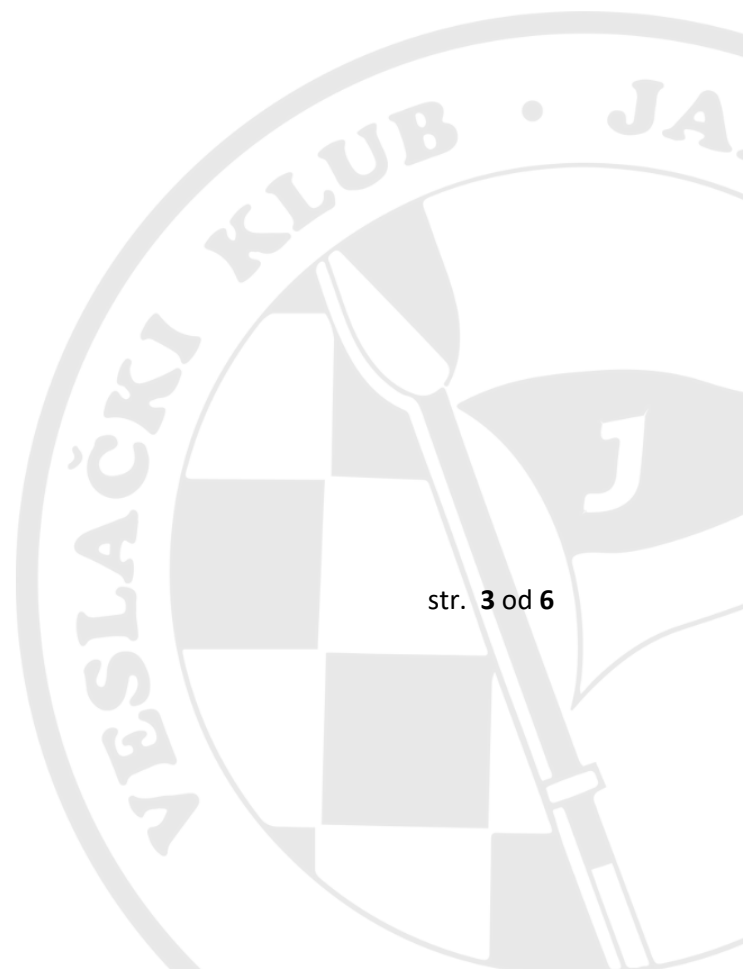
Odustali smo od direktne plovidbe prema Glavotoku zbog nemirna mora pa smo veslali uz obalu do Urinja odakle bez problema siječemo otvoreno more prema Velikom Kijcu. Bez pristajanja nastavljamo uz Njivice, Malinsku i Porat, do dugačke puste plaže u Glavotoku gdje smo izvukli čamac. Nakon kupanja i bacanja popone (s „luftmadraca“) šator podižemo u neposrednoj blizini u uzmorskom šumarku, na osamljenom zemljištu moje obitelji koje sam dobro poznao. Zapalili smo vatru, pripremili i pojeli jednostavnu večeru, te nakon poticajnih razgovora o svemiru i planetama (na što nas je poticalo zvjezdano kolovoško nebo nezaprlijano svjetlošću grada) i nekoliko šarmantnih šala Dragana, u miru prespavismo prvu noć.

Sutradan ujutro nakon kratkog doručka te prebiranja popone, preveslali smo kanal između Krka i Cresa (more je bilo malo valovito i puhao je umjereni vjetar), usmjerivši pramac prema Belome na Cresu. Zatim smo oplovili golemi Rt Kamenjak odakle puca vidik na Rijeku, pa se iskrkali na prekrasnoj plaži u Porozini. Tu na vesla položimo čamac, pa se isplivamo i naigramo picigina, što nam postaje programom svakoga jutra koji ispunjavamo po mogućnosti i još nekoliko puta na dan. Ne samo radi rashlađenja već i iz higijenskih razloga da isperemo znoj od napornog veslanja.

Nedaleko od čamca roštiljamo ribice koje smo ulovili kod Glavotoka, te nakon slušanja vremenske prognoze na Tihomirovu tranzistoru, liježemo. Slijedeći jutro nas bude zrikavci, pa nakon brzog doručka, veslamo uz prekrasnu zapadnu obalu Cresa, da bi poslijepodne i noć proveli na zaklonjenoj plaži Sveti Blaž. Slijedeće jutro veslamo do dna Creske uvale, gdje pronalazimo pitomi usamljeni maslinik podalje od Grada Cresa. Na sjevernoj obali zaljeva, koji se postupno spušta do mora, pa smo tu izvukli čamac i podigli šator, te proveli i slijedeća dva dana. Ukupno tri noći. Guštali smo u ljepoti i bogatim turističkim događanjima drevnog Grada Cresa, odmorili se i liječili žuljeve na rukama (budući je preventivna zaštita dlanova tijekom dugotrajna veslanja maslinovim uljem bila samo djelomično učinkovita) te popravljali „krvnu sliku“ u restoranima koje smo birali i temeljem pristupačnih cijena. Jer što gladni veslači mogu pojesti to rijetko koji studentski novčanik može podnijeti.

Potom se uputismo poletno (i sretni što nas more sve ove dane nježno miluje a sunce obilato grije ali pretjerano ne žari) prema zapadu pokraj Valuna. Pa oko Rta Pernata prema jugu, sve do jedne od najljepših plaža na Jadranu, iznad koje se strmo uzdiže orlovsko naselje Lubenice. Izvukosmo čamac na golemu plažu, ali nismo imali ni volje ni snage podići šator na prekrasnim bijelim oblucima, a kamo li se pentrati strmom stazom do Lubenica, koje se poput Olimpa propinju nedostižno u nebo. Stoga nakon kupanja koje se odužilo, prespavismo u vrećama za spavanje na otvorenom. Na plaži.

Slijedeće jutro zaveslasmo dalje na jug pa za nekoliko sati pristajemo u Martinšćici. U prostranom zaljevu se sklanjamo od namreškana mora te susrećemo mog dragog prijatelja i kolegu sa studija Đuru Marinovića. Legendarnog sportskog ribolovca udičara koji je s partnerom isplovljavao u nove ribičke pothvate. Nakon srdačnog pozdravljanja pronalazimo mjesto na osami, primjereno za pristajanje i izvlačenje yole. Opet bacamo poponu, pa nakon šetnje lijepom Martinšćicom, što je uključivalo užitek u sladoledu, dovukosmo se do čamca, teško se boreći s umorom. Ali izvlačimo poponu i pečemo na gradelama svježe ulovljenu ribu, nakon čega se uvlačimo u vreće za spavanje, i prepuštamo snu koji nas gotovo trenutačno savlada. Slijedeće poslijepodne pristajemo blizu Osora, pa izvlačimo yolu na obalu. Ostatak dana provodimo u obilasku fascinantnog drevnoga grada, gdje velebna kamenita zdanja podsjećaju na fascinantne civilizacijske uzlete tijekom dugovjeke povijesti. Tu se i krijepimo kuhanom hranom „na žlicu“, prepričavajući svježe doživljaje sa zajedničkog putovanja i kujući planove za dane koji su pred nama. Prespavismo noć (a bila je to već naša zajednička deveta noć) na obali, uz čamac u vrećama za spavanje.

Sl.1. Jadranaši na plaži ispod Lubenica 1973.

Slijedeće jutro veslamo uskim prolazom između otoka Cresa i Lošinja, podvlačeći se ispod metalnog mosta, pa nastavljamo prema jugu uz istočnu obalu otoka Lošinja. Pristajemo neto južnije od središta Nerezina. Čamac sklanjamo u maslinik blizu mora, pa čuvši glasove u blizini otkrivamo plažu s mnogo ljudi. Među njima su i prijatelji našeg Dragana koga svi znaju kao Carambu pa nam nude njihov maslinik, uz more također blizu kupališta, kao dugotrajno sklonište. Od tada, tu na sigurnom, u ugodnom hladu i zaklonjeni od ljudi i vjetra držimo čamac, vesla i preostalu opremu, podižemo šator, te uz obalu svako predvečerje bacamo poponu. A nakupilo se pet predvečerja, jer nam je u Nerazinama u perfektnom društvu prekrasno. Uživamo u intenzivnom ronjenju, plivanju i sunčanju (što nam je godinama bilo uskraćeno, jer sportašima koji tijekom ljeta treniraju naporno dva puta dnevno, sunčanje i kupanje ubijaju volju za teškim naprezanjima. Pa nam se u sjećanje usjekla uzrečica: „Bijele ekipe pobjeđuju“.), igranju picigina i karata. Naizmjenično, s talijanskim kartama trešete u četvoro te chi fa mena u troje, kao i s njemačkim kartama preferansa. Naigrali smo se zaista, jer smo sva petorica bili željni kartanja budući smo do tada zaigrali samo nakratko u Gradu Cresu. I zaista smo u Nerezinama „napunili baterije“ pozitivnom energijom i želudac dobrom hranom. Jer ima tu solidan restoran koji je u cijelosti zadovoljavao naše potrebe, a jednom su nas biranom večerom počastili Draganovi prijatelji. Lokalni pak dućan nam je osiguravao jednostavnu nabavku živih namirnica, što nam je uz ulov vrhunske ribe poponom omogućavalo

čašćenje i novopečenih prijatelja. Dodatni razlog za dugi ostanak je bio sigurnosne prirode: na sigurnom dočekati i ispratiti Velu Gospu i nevrijeme koje je po pravilu prati. Čak smo na taj dan Tihomir i ja otišli na svetu misu u nerezinsku crkvu. Ali, svjesni nužnosti da naša avantura može najduže trajati do 25. kolovoza zbog obveza koje smo imali u Rijeci, s tugom se opraštamo od dragih prijatelja i napuštamo prekrasne Nerezine.

Veslamo uz istočnu obalu Lošinja prema sjeveru, pa skrećemo prema Punta Križi na Cresu. Tu nam mnoge zaštićene uvale obrasle šumom nude sigurno sklonište, pa napokon odabiremo plažu na osami gdje izvlačimo čamac i posljednji puta na našem putovanju bacamo poponu. Spavamo na plaži (to je naše 15. noćenje) i ujutro gradelamo svježe ulovljenu ribu. Potom se ukrcavamo i oprezno veslamo uz obalu Cresa prema sjeveru, jer more je nemirno a nigdje nema sigurne uvale niti plaže gdje bi se mogli iskrcati i barem protegnuti noge (osim jedne kod Orleca, ali ju ne iskušavamo). I tako to ide sve do prekrasne i sigurne plaže Krušćice. Umorni izvlačimo čamac na obalu, pripremamo obilnu večeru ne samo jer smo gladni, već i zbog potrebe da pojedemo značajni dio zaliha hrane.

Slijedeće jutro hitamo odmorni prema Šotoventu, prelazeći nesigurni kanal između otoka Cresa i Krka uz sjevernu obalu otočića Plavnika. Kako bi bili bliže Rijeci i mogli s većom sigurnošću planirati plovidbu koja ipak najviše ovisi o vremenski prilikama i moru. Opet smo u Kvarneru i pristajemo uz poznati nam teren moje obitelji na Glavotoku, odakle vidimo Rijeku kao na dlanu. Sretni se prepuštamo dvodnevnom odmaranju, plivanju, ljenčarenju uz igranje karata. Posjećujemo mog poznanika gvardijana u starom franjevačkom samostanu i prijatelje u kampu Glavotok, šetamo oko dva kilometra do sela Milohnići gdje je i dućan, a na putu i restoran... O kako je ugodno hodati i osjetiti čvrsto tlo pod nogama, nakon tako puno dana na moru i to u sjedećem položaju.

Ujutro 19. dana našeg putešestvija, veslamo prema Njivicama i pristajemo na plažu koju nam je otkrio legendarni Frelić. Podižemo šator i uređujemo jednostavan logor pa žurimo na sladoled s jagodama u slastičarnicu na obali Njivica. Tu nas Željko Perožić napušta (ide autobusom za Rijeku) jer ima obveze. Mi ostali ostajemo guštati u šušuru živahnih turističkih Njivica pa tu spavamo posljednje dvije noći. U prirodi, u šumarku uz more.

Vrijeme kao da se ubrzalo, i evo vraća se Željko i naša ekipa je opet u punom sastavu. Odmorna i željna ponovnog druženja s prijateljima u Rijeci te sretna zbog povratka kući i svojim najmilijima pa žustro veslamo uz zapadnu obalu Krka. More je kao ulje i vrijeme idealno za plovidbu. Uskoro smo blizu otočića Sv. Marka pa veslamo uz plažu Čiovo u Kraljevici, prolazimo usta Bakarskog zaljeva, Urinj, Kostrenu i Pećine, pa pristajemo na catari našeg kluba na Delti.

Sretni iskačemo na obalu, pomalo teturamo od dugotrajnog sjedenja u čamcu, ali to nas kao ni nikog od onih koji su nas nestrpljivo čekali, ne ometa u veselom grljenju i čestitanju.

